

Arrest

nr. 209 168 van 11 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 maart 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 februari 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 2 maart 2018 betekend aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing. De motivering luidt als volgt:

*"Mijnheer de Burgemeester,
Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde
H., A. A. H., geboren op (...) 1996 te Al-Samawa (R.R.nr. (0) ...)
Nationaliteit: Irak
Adres: (...) Leuven*

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 13.10.2017, gevolgd door een positieve adrescontrole, op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, dien ik u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is.

REDENEN:

De elementen aangehaald in de ontvankelijkheidsrubriek van de voorliggende aanvraag werden reeds aangehaald ter ondersteuning van zelfs twee asielaanvragen en werden telkenmale verworpen door de bevoegde asieldiensten.

De betrokkene roept in dat er niet alleen een internationaal conflict gaande is in Irak, maar dat er anderzijds ook ontegensprekelijk sprake is van een burgeroorlog in de Iraakse hoofdstad en dat in deze omstandigheden de verzoeker zeer moeilijk naar zijn land van herkomst kan terugkeren om een verzoek tot lang verblijf in te dienen.

De verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Hij verklaarde zich samen met zijn vader een 1ste maal kandidaat vluchteling op 05.11.2015, de dag na aankomst.

De asielprocedure werd afgesloten op 31.10.2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Zijn 2de asielaanvraag dd. 23.11.2016 werd op 08.02.2017 afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (afgekort tot CGVS) met de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag, met betekening dd. 09.02.2017. Daarbij werd door de bevoegde asielinstantie wel degelijk een evaluatie gemaakt van de actuele veiligheidstoestand in het herkomstland.

Het indienen van onderhavige aanvraag tot verblijfsmachtiging kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

Er worden geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stavingstukken voorgelegd die betrekking hebben op feiten die zich zouden hebben voorgedaan na de weigering inzake zijn laatste asielaanvraag. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. De problemen in zijn land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.

Geheel ten overvloede voegen we hieraan toe dat het CGVS zijn 1ste asielrelaas bestempelde als ongeloofwaardig van karakter. Dit deskundig oordeel van de bevoegde asielinstantie werd in beroep bevestigd door de RVV.

De betrokkene stelde aanvankelijk niet te weten of hij nu geviseerd werd wegens zijn sportieve activiteiten of omdat zijn vader een anti-Baathist is. Hij liet na zich te informeren of andere sporters van dezelfde club dezelfde problemen zouden hebben gekend. "Dat u door deze eenmalige bedreiging door onbekenden onmiddellijk en zonder enig verder onderzoek naar eventuele gelijkaardige problemen die uw collega's van uw club zouden hebben gekend, en bijgevolg naar de identiteit van uw belagers en het eigenlijke risico dat u liep, de ingrijpende stap nam om uw land van herkomst te ontvluchten en u op internationale bescherming te beroepen, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan. Daarnaast kan uw gedrag niet in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege deze personen. Zo verklaart u immers dat hoewel de personen die u benaderd hadden u in hoofdzaak meedeelden dat ze u zouden "verwijderen" indien u zou deelnemen aan het atletiektornooi op 9 en 10/10.2015, u toch zonder meer aan dit tornooi hebt deelgenomen. U haalt in dit verband weliswaar aan dat u onmiddellijk na dit tornooi bent vertrokken uit Bagdad. Dit neemt echter niet weg dat u een uiterst groot risico nam. Maar nog, bleek u buiten uw vader niemand te hebben ingelicht over deze bedreiging. Het is uiterst merkwaardig dat u toch tegen de eisen van uw belagers zou zijn ingegaan en aan het tornooi hebt deelgenomen, en dit zonder betrokkenen, zoals de verantwoordelijken van uw club of van de organisatie van het tornooi, op de hoogte te brengen van deze bedreiging opdat zij eventuele voorzorgsmaatregelen konden nemen teneinde u tijdens het tornooi te

beveiligen.... Bovendien blijkt uit de informatie vervat op uw openbaar Facebookprofiel ... dat u op 10.10.2015 nog een bericht en foto's plaatste van uw overwinning op het tornooit diezelfde dag en ook op 13 oktober hier nog foto's van toevoegde. Dat u uw deelname aan dit tornooi dan nog eens extra in de verf zet door het openbaar te maken op sociale media, is gelet op de door u omschreven omstandigheden, des te opmerkelijker. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit gehaald."

De betrokkene meent dat hij bij de beoefening van zijn sport onbillijk werd behandeld wegens het feit dat zijn vader een Baath-opposant is geweest. "Zo werd de overwinning van de jonge Arabische Spelen toegekend aan iemand die minder punten had dan u en mocht u in 2014 niet meedoen aan het kampioenschap toen men u meldde dat uw visum niet op tijd in orde was, wat niet meer dan een excuus zou zijn geweest. Doch "blijkt uit uw overige verklaringen dat u niet werd verhinderd om uw professionele sportcarrière in Irak uit te bouwen. Zo kon u zich aansluiten bij verschillende atletiekclubs en deelnemen aan verschillende tornooien zowel in Irak als in het buitenland."

In deze context past het op te merken dat zijn vader op 08.01.2016 afstand heeft gedaan van de eigen asielaanvraag in het kader van zijn terugkeer georganiseerd door de Internationale Organisatie voor Migratie. De betrokkene onderhoudt contacten met zijn vader in het herkomstland (asielrelaas dd. 05.01.2017). De verzoeker wijst op zijn banden in België, doch in Irak verblijven niet enkel zijn vader, doch ook zijn moeder, zijn broer en 2 zussen (zie asielrelaas dd. 14.11.2015).

Na de definitieve afsluiting van de asielprocedure van de betrokkene, die een periode van ongeveer 11 maanden en 26 dagen in beslag nam, werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 21.06.2016, opnieuw uitvoerbaar. Op 08.11.2016 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 18.11.2016.

In de plaats van gevolg te geven aan deze wettelijke verplichting, diende de verzoeker een 2de maal een asielaanvraag in op 23.11.2016. Deze aanvraag werd op 08.02.2017 afgesloten door het CGVS met de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag, met betekening dd. 09.02.2017. De duur van deze procedure nam slechts een periode van om en bij de 2 maanden en 17 dagen in beslag.

Terzijde merken we op dat uit deze beslissing blijkt dat de betrokkene beweerde dat op 15.04.2016 zijn broer werd aangevallen, waarbij zijn beide knieën gebroken werden met de waarschuwing dat hij zou vermoord worden indien hij niet stopte met atletiek. Dat zijn broer vermoedelijk het doelwit werd van die aanval omwille van de fysieke gelijkenissen met de betrokkene. Dat zijn neef en een collega-sporter deel uitmakend van dezelfde atletiekclub, omkwamen bij een explosie dd. 01.05.2016 veroorzaakt door IS. Dat op 20.12.2016 de woning van zijn vader in brand werd gestoken, als rechtstreeks gevolg van zijn sportactiviteiten, en het gezin verhuisde. Hij legde bewijsstukken voor waaronder artikels die aantonen dat sporters in Irak een verhoogd risico op vervolging lopen.

In haar antwoord ging het CGVS in op alle elementen aangebracht door de kandidaat-vluchteling, waarbij ze stelde dat de hij nu bijkomende verklaringen aflegde die in het verlengde lagen van zijn 1ste asielrelaas terwijl zijn 1ste aanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, en ze voegde daaraan toe dat: "Het CGVS blijft bij haar eerdere standpunt dat, hoewel sporters in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, het onvoldoende is om louter de sportieve carrière in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar er u niet in geslaagd bent te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geviséerd."

De duur van de 2 asielprocedures, respectievelijk zo'n 11 maanden 26 dagen en 2 maanden 17 dagen, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "3. Betreffende de aanvraag ten gronde," waaronder

- de gevolgde taallessen waarvoor een stavingsstuk dd. 30.11.2016 inzake Richtgraad 1 (= het laagste taalbeheersingsniveau) wordt voorgelegd,
- zijn persoonlijkheid van gedreven topsporter die atletiek, en judo beoefent, en met succes deelneemt aan wedstrijden en tornooien, de door hem neergezette resultaten, dat hij kinderen opleidt in zijn atletiekclub, dat de verantwoordelijken van deze sportclubs een mooie toekomst voor hem zien indien hij zich verder inzet, dat er een artikel aan hem besteed werd in "Atletieknieuws" (gestaafd met foto's, getuigenissen en kranten- en/of internetartikels)

- zijn werkwillegheid en de geboden tewerkstellingsbelofte in een restaurant, dat effectief voorgelegd wordt, en

- zijn vrienden- en kennissenkring, hebben, zoals de titel van deze rubriek reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag. Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan echter niet worden ingegaan op de elementen ten gronde. De elementen van integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht".

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"2. IN RECHTE

(...)

2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 19.02.2018 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Irak terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sedert 2015 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat verzoeker voor de eerste maal een asielaanvraag indiende op 05.11.2015. Deze procedure werd afgesloten op 31.10.2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, RvV, met een weigering om aan verzoeker de vluchtelingstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Dat verzoeker op 23.11.2016 een tweede asielaanvraag indiende. Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, CGVS, een beslissing nam tot niet inoverwegingname van de asielaanvraag.

Verzoeker diende de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in als een soort 'hoger beroep'. Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden die een aanvraag in zijn land van herkomst onmogelijk maken. Zoals reeds in de aanvraag aangehaald, vreest verzoeker voor zijn leven bij een terugkeer naar Irak. Ook al werd aan hem noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming toegekend, toch vreest hij voor zijn leven bij een terugkeer naar Irak.

Verzoeker is een topsporter, waardoor hij een verhoogd risico op vervolging loopt in Irak. Met dit element houdt de verwerende partij totaal geen rekening. Dit is een doorslaggevend element waardoor het voor verzoeker onmogelijk is om de aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier ook aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij voor onbepaalde tijd terugkeert naar zijn land van herkomst waar hij vreest voor zijn leven.

Verzoeker is een gedreven topsporter, die zijn land van herkomst is moeten ontvluchten, en in België zijn passie verder zet. Dat hij in België deelneemt aan verschillende wedstrijden en toernooien. Ook leidt hij kinderen op in zijn atletiekclub. Dat verzoeker zijn steentje bijdraagt in onze samenleving.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middelonderdeel slechts ontvankelijk in de mate dat de schending van een concreet beginsel wordt aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit kader dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet uiteenzet om welke reden de aangevoerde elementen geen

buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat, in zoverre verzoeker erop wijst dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor hem onvoorzienbaar is, nergens in de bestreden beslissing vermeld staat dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. Verzoeker toont ook niet aan dat in de bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gegeven.

Verder, wat de concrete elementen *in casu* betreft, haalt verzoeker aan dat hij sedert 2015 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Hij verwijst naar het verloop van zijn asielprocedures en stelt de aanvraag niet als een hoger beroep te hebben ingediend, maar dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt. Hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Irak en verwijst naar zijn activiteiten als topsporter.

De Raad stelt vast dat verzoeker voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing. Aangaande zijn verblijf in België wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat in de mate dat verzoeker het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris viseert waarin hij stelt dat de aanvraag geen soort “*hoger beroep*” kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput, verzoeker niet aantoont dat dit motief foutief is. De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich hiertoe ook niet, maar zet tevens uiteen om welke reden de aangevoerde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden: *“Er worden geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stavingstukken voorgelegd die betrekking hebben op feiten die zich zouden hebben voorgedaan na de weigering inzake zijn laatste asielaanvraag. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. De problemen in zijn land van herkomst kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 bis van de wet in België in te dienen.”* Tevens zet de gemachtigde van de staatssecretaris op uitvoerige wijze uiteen: *“Geheel ten overvloede voegen we hieraan toe dat het CGVS zijn 1ste asielrelaas bestempelde als ongeloofwaardig van karakter. Dit deskundig oordeel van de bevoegde asielinstantie werd in beroep bevestigd door de RVV.*

De betrokkene stelde aanvankelijk niet te weten of hij nu geviseerd werd wegens zijn sportieve activiteiten of omdat zijn vader een anti-Baathist is. Hij liet na zich te informeren of andere sporters van dezelfde club dezelfde problemen zouden hebben gekend. “Dat u door deze eenmalige bedreiging door onbekenden onmiddellijk en zonder enig verder onderzoek naar eventuele gelijkaardige problemen die uw collega’s van uw club zouden hebben gekend, en bijgevolg naar de identiteit van uw belagers en het eigenlijke risico dat u liep, de ingrijpende stap nam om uw land van herkomst te ontvluchten en u op internationale bescherming te beroepen, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan. Daarnaast kan uw gedrag niet in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees voor vervolging vanwege deze personen. Zo verklaart u immers dat hoewel de personen die u benaderd hadden u in hoofdzaak meedeelden dat ze u zouden “verwijderen” indien u zou deelnemen aan het atletiektornooi op 9 en 10/10.2015, u toch zonder meer aan dit tornooi hebt deelgenomen. U haalt in dit verband weliswaar aan dat u onmiddellijk na dit tornooi bent vertrokken uit Bagdad. Dit neemt echter niet weg dat u een uiterst groot risico nam. Maar nog, bleek u buiten uw vader niemand te hebben ingelicht over deze bedreiging. Het is uiterst merkwaardig dat u toch tegen de eisen van uw belagers zou zijn ingegaan en aan het tornooi hebt deelgenomen, en dit zonder betrokkenen, zoals de verantwoordelijken van uw club of van de organisatie van het tornooi, op de hoogte te brengen van deze bedreiging opdat zij eventuele voorzorgsmaatregelen konden nemen teneinde u tijdens het tornooi te beveiligen.... Bovendien blijkt uit de informatie verrat op uw openbaar Facebookprofiel ... dat u op 10.10.2015 nog een bericht en foto’s plaatste van uw overwinning op het tornooi diezelfde dag en ook op 13 oktober hier nog foto’s van toevoegde. Dat u uw deelname aan dit tornooi dan nog eens extra in de verf zet door het openbaar te maken op sociale media, is gelet op de door u omschreven omstandigheden, des te opmerkelijker. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit gehaald.”

De betrokkene meent dat hij bij de beoefening van zijn sport onbillijk werd behandeld wegens het feit dat zijn vader een Baath-opposant is geweest. “Zo werd de overwinning van de jonge Arabische Spelen toegekend aan iemand die minder punten had dan u en mocht u in 2014 niet meedoen aan het kampioenschap toen men u meldde dat uw visum niet op tijd in orde was, wat niet meer dan een excuus zou zijn geweest. Doch “blijkt uit uw overige verklaringen dat u niet werd verhinderd om uw professionele sportcarrière in Irak uit te bouwen. Zo kon u zich aansluiten bij verschillende atletiekclubs en deelnemen aan verschillende tornooien zowel in Irak als in het buitenland.”

In deze context past het op te merken dat zijn vader op 08.01.2016 afstand heeft gedaan van de eigen asielaanvraag in het kader van zijn terugkeer georganiseerd door de Internationale Organisatie voor Migratie. De betrokkene onderhoudt contacten met zijn vader in het herkomstland (asielrelaas dd. 05.01.2017). De verzoeker wijst op zijn banden in België, doch in Irak verblijven niet enkel zijn vader, doch ook zijn moeder, zijn broer en 2 zussen (zie asielrelaas dd. 14.11.2015).

Na de definitieve afsluiting van de asielprocedure van de betrokkene, die een periode van ongeveer 11 maanden en 26 dagen in beslag nam, werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 21.06.2016, opnieuw uitvoerbaar. Op 08.11.2016 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 18.11.2016.

In de plaats van gevolg te geven aan deze wettelijke verplichting, diende de verzoeker een 2de maal een asielaanvraag in op 23.11.2016. Deze aanvraag werd op 08.02.2017 afgesloten door het CGVS met de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag, met betekening dd. 09.02.2017. De duur van deze procedure nam slechts een periode van om en bij de 2 maanden en 17 dagen in beslag. Terzijde merken we op dat uit deze beslissing blijkt dat de betrokkene beweerde dat op 15.04.2016 zijn broer werd aangevallen, waarbij zijn beide knieën gebroken werden met de waarschuwing dat hij zou vermoord worden indien hij niet stopte met atletiek. Dat zijn broer vermoedelijk het doelwit werd van die aanval omwille van de fysieke gelijkenissen met de betrokkene. Dat zijn neef en een collega-sporter deel uitmakend van dezelfde atletiekclub, omkwamen bij een explosie dd. 01.05.2016 veroorzaakt door IS. Dat op 20.12.2016 de woning van zijn vader in brand werd gestoken, als rechtstreeks gevolg van zijn sportactiviteiten, en het gezin verhuisde. Hij legde bewijsstukken voor waaronder artikels die aantonen dat sporters in Irak een verhoogd risico op vervolging lopen.

In haar antwoord ging het CGVS in op alle elementen aangebracht door de kandidaat-vluchteling, waarbij ze stelde dat de hij nu bijkomende verklaringen aflegde die in het verlengde lagen van zijn 1ste asielrelaas terwijl zijn 1ste aanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, en ze voegde daaraan toe dat: "Het CGVS blijft bij haar eerdere standpunt dat, hoewel sporters in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, het onvoldoende is om louter de sportieve carrière in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar er u niet in geslaagd bent te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geviséerd."

De duur van de 2 asielprocedures, respectievelijk zo'n 11 maanden 26 dagen en 2 maanden 17 dagen, was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)" Verzoeker weerlegt met zijn loutere bewering dat ook al werd hem noch de vluchtelingenstatus noch het statuut van subsidiaire bescherming toegekend, hij toch vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Irak, voormelde motieven niet.

Onder meer op de aangevoerde omstandigheid dat verzoeker topsporter zou zijn, wordt tevens geantwoord in een volgend motief van de bestreden beslissing:

"De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "3. Betreffende de aanvraag ten gronde," waaronder

- de gevolgde taallessen waarvoor een stavingsstuk dd. 30.11.2016 inzake Richtgraad 1 (= het laagste taalbeheersingsniveau) wordt voorgelegd,

- zijn persoonlijkheid van gedreven topsporter die atletiek, en judo beoefent, en met succes deelneemt aan wedstrijden en toernooien, de door hem neergezette resultaten, dat hij kinderen opleidt in zijn atletiekclub, dat de verantwoordelijken van deze sportclubs een mooie toekomst voor hem zien indien hij zich verder inzet, dat er een artikel aan hem besteed werd in "Atletieknieuws" (gestaafd met foto's, getuigenissen en kranten- en/of internetartikels)

- zijn werkwillegheid en de geboden tewerkstellingsbelofte in een restaurant, dat effectief voorgelegd wordt, en

- zijn vrienden- en kennissenkring,

hebben, zoals de titel van deze rubriek reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid van de aanvraag.

Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan echter niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De elementen van integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In de aanvraag om machtiging tot verblijf worden de omstandigheden inderdaad aangevoerd als elementen ten gronde en in het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede

integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State, bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. Waar verzoeker aanhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met voormelde elementen, gaat verzoeker dan ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en worden deze bijgevolg niet weerlegd. In de mate dat verzoeker ook onder verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 24 mei 2004 nog betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom de door hem ingeroepen elementen van integratie niet zouden kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België, dringt dezelfde vaststelling zich dan ook op.

Verzoeker betoogt verder – na opnieuw te hebben aangehaald een topsporter te zijn – dat de gemachtigde van de staatssecretaris er op deze manier ook aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat hij alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij alles heeft achtergelaten. Hij meent verder dat er dan ook moeilijk van hem verwacht kan worden dat hij voor onbepaalde tijd terugkeert naar zijn land van herkomst waar hij vreest voor zijn leven.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing die geen verwijderingsmaatregel bevat, wijst de Raad op hetgeen volgt.

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In de mate dat verzoeker artikel 8 van het EVRM in het kader van zijn gezins- en familieleven wenst aan te voeren, zet hij niet uiteen uit welke leden zijn gezin en/of familie bestaan zodat hij niet aantoonbaar een beschermenswaardig gezins- en/of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te hebben.

In de mate dat verzoeker met zijn verwijzing naar zijn “centrum van belangen” op zijn topsportactiviteiten doelt, zet verzoeker niet uiteen om welke reden hogerstaande motieven niet zouden volstaan in het licht

van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Voor het overige en in de mate dat verzoeker de schending wenst aan te voeren van zijn privéleven, zet hij niet *in concreto* uiteen uit wat zijn "*centrum van belangen*" of zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staft zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoon. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoeker met voornoemd betoog het bestaan van zijn privéleven hebben bewezen, hij hoe dan ook niet aantoon dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift onder verwijzing naar de zorgvuldigheidsplicht stelt dat direct en persoonlijk inlichtingen kunnen worden gevraagd, wijst de Raad er vooreerst op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de overheid in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer geldt voor de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat verzoeker zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer kan afwentelen op de verwerende partij. Verzoeker had de kans om alle toelichtingen die hij nuttig achtte te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en hij in de mogelijkheid was om deze aanvraag met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken of te actualiseren. Verder dient te worden gesteld dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een persoon gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de verwijzing van verzoeker, wat dit onderdeel van het middel betreft, niet dienstig is. Bovendien laat verzoeker na uiteen te zetten welke elementen hij zou hebben aangevoerd die tot een andere beslissing zouden hebben geleid, laat staan dat hij dit aantoon.

De Raad besluit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de *in concreto* aangevoerde elementen uit de betreffende aanvraag en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Met zijn betoog doorheen zijn verzoekschrift, waarin hij voorhoudt dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, toont verzoeker niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Hij beperkt zich in wezen tot het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris een andere mening is toegedaan betekent nog niet dat de elementen buiten beschouwing worden gelaten. Het weze herhaald dat een verzoekende partij, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet kan volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoeker door het herhalen van elementen uit zijn aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar hij met zijn kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient er eveneens op gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN